

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

29. Vt abstinence vos ab immolatijs simulachrorum, & à suffocato & sanguine.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

Act. 16.

causis, Christiani poterant: quod veterum Christianorum exemplis probatum dedimus, & Paulus & Barnabas manifestè comprobant, tradendo Ecclesijs quas peragrabant, *ut custodirent dogmata quæ erant ab Apostolis & senioribus Hierosolymis decreta.* Ita Calvinus non expeditam aliquam protulit futilis cauilli solutionem, sed cōtra firmum ac validum argumentum futiliter cauillatus est.

29. *Vt abstineatis vos ab immolatijs simulachrorum, & à suffocato & sanguine.*

QUum aduerteret hoc loco Calvinus ferri ab Apostolis legem, darique præceptum quod in nulla Scriptura veteri, aut in ipsa Evangelica Christi doctrina expressum erat; ne istud exemplum Ecclesiastica authoritati varias extra scriptum Dei verbum leges ferenti & præcepta promulganti (quam è terris sublata omnes rebelles heretici cupiunt) aliquo modo faueret, diligenter sibi occurrendum putavit. Sibimet igitur quod res erat obijciens, exempli & argumenti vim totis viribus amoliri conatur. *Obijciunt (inquit) Papistæ, Apostolos vetuisse Gentibus quod Dei verbo vetitum nō erat, & inde conficere nituntur datam esse Ecclesiæ potestatem quicquam præter Dei verbum statuendi.* Agnosco ab hoste veritatis explicandæ magis veritatis ansam subministratā; & aio certum ac manifestum

manifestum esse, partem hanc decreti Apostolici, qua Gentibus ad Christum conuersis abstinētiā ab idolothytis, à suffocato & sanguine præscribunt, mādātum ac præceptum esse nullo Dei verbo expressum, scripto videlicet, quod nostris hæreticis vnicum est Dei verbum: indeque certa cōsequentia infero, datam esse Ecclesiæ potestātē qua aliquid citrà scriptum Dei verbum Christi fidelibus tradere & statuere possit. Quid nūc ad hanc obiectionem à seipso motam, aut cōtra hanc tam manifestam veritatem Calvinus? *Nos verò (inquit) negamus, Apostolos quicquam ad verbū Dei addidisse.* Ad scriptum Dei verbum aliquid addidisse & nos negamus, neque illud hoc loco controuertitur. Sed extra scriptum Dei verbū aliquid præcepisse affirmamus: & hoc est quod sibi quasi à Catholicis affirmatū obiecit Calvinus. Aduersus hanc affirmationem orthodoxam quid disputat? Videamus quæcumque sequuntur. *Quod (inquit) minimè obscurum erit, si modò ad eorum consiliū attendere libeat. Quæ sic? Nuper (inquit) diximus nihil minùs illis in animo fuisse, quàm perpetuam figere legem, qua obstrictos haberent fideles.* Atqui satis erat temporariam fixisse legem, qua obstrictos ad tempus haberent fideles, qualem ab illis fixam fuisse nuper probauimus. Et lex Ecclesiæ temporaria obligans ad tempus fidelium cōscientias, quæ in verbo Dei scripto non habetur,

Ecclesia
potest aliquid
qua præcipere extra
Scripturas.

Caluini
ars, aliud
sibi obji-
cere & ad
aliud re-
spondere.

luculentum argumētum est, datam esse Ec-
clesiæ potestatem aliquid extra verbum Dei
scriptum statuendi. An non vides, Lector,
aliud sibi Calvinū obijcere, & ad aliud re-
spondere? Hæc eius nō rara vafricies & astu-
tia est, qua tamen simplicibus aut potius fa-
li volentibus facile imponit. Sed sequenti
videamus. *Quid igitur?* inquit. *Nempe quod fru-
uenda inter Ecclesias fraternæ paci & concordie
aptum erat remedium adhibent, vt se ad tempus
commodent Gentes Iudæis. Cæterum vtrumque
hoc aptum remediū esset, an absque Apo-
stolica autoritate illud ipsum decernerent
cæteri fideles illud aduertissent aut ample-
fuissent? Neutrum certè. Sed hoc remediū
Spiritus S. Apostolis suggessit, ipsiq; Apo-
stoli à Spiritu S. suggestu fidelibus præcepe-
runt. Hic Calvinus, relicto Spiritu S. & Apo-
stolorū præcepto, de charitate multa depre-
dicat, planè extra chorum saltitās. Sic enim
prosequitur: Atqui si aliud quicquam, hoc certe
verbo Dei esse fatebimur, vt in rebus medijs de-
netur in nobis charitas: hoc est, vt earum rerum,
per se libera sunt, externus vsus ad charitatis reg-
lam flectatur. In summa, si charitas est perfectio
vinculum, & finis legis; si Dei mādātum est vt
tua vnitati studeāt fideles, & quisque proximi
uiuat in adificationem; nemo tam rudis est qui
verbo contineri non perspiciat, quod hic præcipi
Apostoli. Sed tota hæc charitatis laus nihil
rhombū, nihil ad rem in quaestione posita*

Clar

Clarū est, Apostolorū hęc pręcepta fouen-
dę charitati instituta fuisse, ideoque optima
ratione ab illis pręscripta. Sed hic modus, &
hęc via, hęc determinata ratio fouedę cha-
ritatis, per illam certam & pręscriptam abs-
tinentiā à certis legalibus, nec pluribus nec
paucioribus, in verbo Dei nō est cōprehen-
sa, extra verbum Dei scriptum ab Apostolis
est mandata; sine verbo Dei scripto fideles
obligabat: atq; ita ad obiectionē propositā,
quōd datur Ecclesię potestas aliquid pręter
verbum Dei statuendi, tota ista declamatio
nec pilum facit. Deinde, vtcumq; definitio
ipsa Apostolica maximē ad charitatem ædi-
ficet; nisi tamen auctoritatem illa definitio
haberet, sine vlllo peccato certum illud cha-
ritatis opus permitti posset; quia modus
charitatis, quoad externos actus, sub pręcep-
to diuino non cadit, sed ad vnā & ean-
dem charitatem ædificandā, fouendam,
augendam, varia & diuersa media liberē
assumi possunt. Huic igitur decreto Apo-
stolico, non quia charitati ædificandę sub-
seruiebat, sed quia ab Apostolica auctorita-
te dimanauit, Christiani fideles necessariō
obtemperabāt. Nec penitus, quod hīc dici-
mus, ignorauit Calvinus. Addit enim, *Tan-
tū suo tempore accommodant vniuersalem regulam.*
Rectissimē. Nam hęc ipsa accommodatio
extra verbum Dei erat, Apostolorum pro-
pria, & quę propriē fideles obligabat. Vt

Cc 3

quid

Modus de
termina-
tus fo-
uedę cha-
ritatis ab
Ecclesię
pręcepto.

quid ergo contra agnitam veritatem, aliena declamatione obiecta, tam multa garrit Caluinus?

Videamus cōsequentia. *Succurrat* (inquit) *præterea, quod prius attigimus, politicam fuisse legem, quæ nullum conscientijs laqueum inieceret, nullum induceret fictitium Dei cultum; quæ duo vitia in humanis traditionibus Scriptura passim damnat.* Respondeo: Succurrat lectori quod supra contra Caluinum ostendimus, sic politicam hanc fuisse legem, ut tamen veluti *onus imponeretur*, idque ad tempus *necessarium*, ut Apostoli loquuntur; tametsi nec laqueum conscientijs iniciebat, quia inuitos non premebat; nec fictitium Dei cultum induxit, quia alius erat huius decreti finis, ut ibi latius dictum est. Hoc igitur adhuc obiectioni à Caluino positæ succurrere nō potest. Concludit tandem: *Teneamus ergo, Apostolos ex verbi Dei finibus minimè egredi, dum externam pro temporis ratione legem statuunt, qua Ecclesias inter se concilient.* Concludo & ego: Teneamus firmissimè, Apostolos sic externam legem pro temporis ratione ad conciliandas inter se Ecclesias statuisse, ut illam legem non iuxta aliquod verbum Dei scriptum, sed (quod ipsi apertissimè profitentur) iuxta Spiritus Sancti suggestionē tulerint, ideoque ex scripti verbi finibus sine vllō vitio aut periculo egressos fuisse.